HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

והתניא [א]1 מסלתה ומשמנה על כל לבונתה [א]פרט שחסרה סלתה וחסרה שמנה וחסרה לבונתה אמרי התם כתיב והנותרת קרא יתירא [א] כתיב מתיב אבוה דשמואל [ב](ור' אבין) לרב הונא [ג]אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף [ב]שמלקן ומיצה דמן חוץ למקומן פסול ואין בו כרת חוץ לזמנן פיגול וחייבין עליו כרת קתני מיהת מיצה דמן הוא מותיב לה והוא מפרק לה לצדדין קתני גופא תנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר בדם והא תנא דבי רבי ישמעאל התם שיריים מעכבין [ד]ואמר רב פפא מיצוי חטאת העוף איכא בינייהו תרי תנאי [ב] ואליבא דרבי ישמעאל:

מתני' עולת העוף מועלין בה [ג]משהוקדשה נמלקה [ד]הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים [ה]ובלינה [ו]מיצה דמה חייבין [ה]עליו משום פיגול נותר וטמא [ז]ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן [ו]פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים [ח]מועלין בהן משהוקדשו נשחטו [ט]הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים [י]ובלינה הוזה דמן [כ]חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא [ל]ומועלין בהן בבית הדשן עד [ג] שיתיך הבשר [מ]העולה מועלין בה משהוקדשה נשחטה הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה משנזרק דמה חייבין עליה משום פיגול נותר וטמא [נ]ואין מועלין [ד] בעורות [ס]אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן חטאת ואשם וזבחי שלמי ציבור [ע]מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה נזרק דמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא [ה] [פ]אין מועלין בבשר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי הלחם [צ]מועלין בהן משהוקדשו [ק]קרמו בתנור הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים [ו] [ז](ובלינה) [ר]ולישחוט עליהן את הזבח נזרק דמן של כבשים [ש]חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא [ת]ואין בהן מעילה לחם הפנים [א]מועלין בו [ז] משהוקדשה [ב]קרם בתנור הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ולהסדר על גבי השולחן קרבו הבזיכין [ג]חייבין [ח] עליו משום פיגול נותר וטמא [ד]ואין בו מעילה [ט]המנחות [ה]מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי [ו]הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה קרב הקומץ [ז]חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא [ח]ואין מועלין בשירים אבל [ט]מועלין בקומץ עד שיצא לבית הדשן:

גמ' איתמר [ט] הנהנה מאפר תפוח שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר [י]מועלין בו לפני תרומת הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר תרומת הדשן רב אמר אין מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר ° כיון דכתיב 2ולבש הכהן מדו בד וגו' כיון דצריך [י] לבגדי כהונה בקדושתיה קאי תנן מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן קשיא לרב אמר לך רב [יא] עד שתראה לבית הדשן מיתיבי

אמרי התם כתיב והנותרת קרא יתירא. דכתיב ביה והנותרת תרי זמני והנותרת ממנה[ט] והנותרת מן המנחה[י] דשנה עליו הכתוב לעכב פרט לשחסרה דמשמע והנותרת ולא הנותרת מן הנותרת דהשיריים הן מותר הקומץ ולא שחסרו השיריים דהוו שירי שיריים אבל הכא לא כתיב אלא והנשאר לחוד דמשמע שאם נשאר מן הדם ימלה ואם לא נשאר אינו מעכב והא דכתיבי תרי מיעוטי במנחה והנותרת ומסלתה חד למלוה וחד לעכב: **קתני מיהת ומילה** [יב] **דמה.** אלמא דמילוי נמי מעכב בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו כמו בהזאה: **לצדדין קתני.** דשמלקן משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומילה [יג] דמה לא קאי אלא אעולת העוף דלית ביה הזאה אלא מילוי אבל חטאת העוף דאיכא הזאה מאחר שלא פיגל בהזאה לא מצי מפגל במילוי דמילוי אינו מעכב: **שאם נשאר בדם.** דמשמע דשיריים לא מעכבין: **והא תנא דבי ר' ישמעאל התם.** בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נב.): **שיריים מעכבין.** דפלוגתא דר' ישמעאל ורבי עקיבא היא דרבי ישמעאל אמר מעכבין ורבי עקיבא אמר אין מעכבין ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שיריים דעלמא לא מעכבין והכא בשירי חטאת העוף דהיינו מילוי איכא בינייהו רבי ישמעאל סבר מעכב ר"ע סבר אינו מעכב וקשיא דרבי ישמעאל אדר"י: **תרי תנאי אליבא דר' ישמעאל.** והאי תנא דהכא דתני שאם נשאר סבר אליבא דר' ישמעאל דמילוי אינו מעכב: **מתני' מילה דמה חייבין עליה משום פיגול.** דמילוי עולת העוף [יד] במקום זריקה דבהמה והזאה דחטאת העוף דלא כתיב (א) אלא ונמלה דמו (ויקרא א) וההוא מילוי קבע לה בפיגול אם חישב עליו במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מילה דמה קרבו מתיריו בפיגול וחייבין עליה כרת וה"ה דבתר מילוי יש בו נותר וטמא: **ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן.** דכיון דכולה כליל ואין בה היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה [טו] ותנטל מאפרה תרומת הדשן דכתיב והרים את הדשן וגו'[כ] ושוב כיון שנעשית מצותו אין מועלין בו: **פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין.** הן קדשי קדשים ואין בהן [ל] היתר לכהנים והזאת (זריקת) דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: **עד שיותך הבשר** [טז]. עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מצותן: **העולה.** וכל הני דמתני' בקדשי קדשים מיירי: **ואין מועלין בעורה.** דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ז): **ומועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן.** דכליל הוא: **חטאת ואשם וכו' ואין מועלין בבשר.** דכיון דנזרק הדם הותר הבשר לכהנים דקדשי קדשים נינהו: **אבל מועלין באימורין.** עד שיתעכלו במזבח ויצא האפר לבית הדשן דנעשית מצותו: **שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו.** בפה: **קרמו בתנור.** דהיינו תחילת [מ] עשייתן וההוא קרימא חשיב להכשיר [יז] ונפסל בטבול יום וכו' כמו שחיטה דקדשי קדשים והכא ליכא בלינה משום דשתי הלחם אין נאכלין לא פחות [נ] משנים ולא יותר על שלשה [יח]: **ולשחוט עליהן הזבח.** דכתיב (ויקרא כג) והקרבתם על הלחם ואמרינן (מנחות דף סב.) על בסמוך וכיון דקרמו מיקרי לחם: **נזרק הדם.** של כבשים: **חייבין עליהן.** על שתי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטה לאכול הלחם חוץ לזמנו משום דכבשים מפגלין את הלחם: **ואין בהן מעילה.** דיש בהן שעת היתר לכהנים וכבר נעשית מצותן: **לחם הפנים מועלין בהן משהוקדשו.** בפה: **קרמו בתנור וכו'.** כדאמרינן בשתי הלחם והכא נמי ליכא בלינה [יט] דהכי קיימא לן (מנחות דף ק:) לחם הפנים נאכל (ג) לשמונה לתשעה לעשרה [כ]: **ולסדר סידרו על גבי השלחן.** וכל זמן שלא קרם אינו קרוי לחם: **קרבו הבזיכין.** דהיינו המתירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת הקטרת הבזיכין הריני מקטיר על מנת לאכול הלחם חוץ לזמנו הוקבע הלחם בפגול דכי היכי דזריקת דם דבהמה דהיינו מתיריה קובעת בפגול ובנותר ובטמא ה"נ קבעה הקטרת הבזיכין ללחם הפנים בכל הני: **ואין בו מעילה.** שהרי יש בו שעת היתר לכהנים: **המנחות מועלין בהן משהוקדשו.** בפה: **אבל מועלין בקומץ.** עד שישרף כולו ויצא לבית הדשן כדין אימורי קדשים לפי שהקומץ כליל הוא: **גמ' הנהנה מאפר תפוח.** היינו לאחר שהרים תרומת הדשן דהכי תנינן במסכת תמיד (דף כח:) שבתחלה כשהוא רוצה לתרום תרומת הדשן היה עולה לראש המזבח ופינה את הגחלים אילך ואילך וחתה את המאוכלות הפנימיות וירד והיינו תרומת הדשן הגיע לרצפה צבר את הגחלים על גבי רצפה רחוק מן הכבש ג' טפחים היינו מקום שנותנין שם תרומת הדשן והנשאר על גבי המזבח היה צובר את האפר לצד אחד של מזבח ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגבוה כמין כובע ואמרינן התם פעמים שיש עליו שלש מאות כור ואחר כך היה פושט את בגדיו ולובש בגדים הפחותין מהן כדתנא דבי רבי ישמעאל (יומא דף כג:) בגדים שבישל בהן קדרה לרבו אל ימזוג בהן כוס לרבו והיה מוציא מחוץ למחנה לבית הדשן וההוא קאמר הנהנה מאפר תפוח: **כולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן.** שהרי עדיין לא נעשית מצותו: **רבי יוחנן סבר.** כיון דהאי הוצאת אפר התפוח צריך בגדי כהונה דההוא ולבש בגדים אחרים [ויקרא ו] היינו בגדי כהונה אלא שפחותין מן הראשונים בקדושתיה קאי ומועלין בו: **תנן מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן.** משמע שאף על פי שנתרמה תרומת הדשן מועלין בה: **עד שתראה.** היינו עד הרמת תרומת הדשן אבל אחר שתרם תרומת הדשן אותו הנשאר הוא ראוי ועומד להוצאת הדשן ושוב אין בו מעילה והיינו כרב:

לצדדין קתני. פירוש מלק קאי אתרוייהו אבל מילה לא קאי אלא אעולת העוף ואם תאמר אמאי לא מייתי מרישא דהך דתנן התם בפרק [ט]חטאת העוף (זבחים דף סד:) קדשי קדשים שמלק ושמילה דמה לשמה ושלא לשמה פסול וי"ל דמההיא לא הוה קשיא כלל דאטו מי אלימא ממתני' דקתני מילה ורב תני הוזה כמו כן נמי נימא התם דמאי מילה הוזה אבל בהך דמייתי הכא לא מצי למימר הכי דהא קתני ואחד עולת העוף דלא שייכא בה הזאה ועל כרחך מילה דוקא: **ואמר רב פפא מיצוי חטאת העוף.** בפ' איזהו מקומן (זבחים דף נב.) גבי פלוגתא דר' ישמעאל ור' עקיבא וקאמר דשיריים מעכבין [ס]דאחטאת העוף קאי:

וכולן

עין משפט נר מצוה

ח א מיי' פי"א מהלכות פסה"מ הל' ח וטו יז:
ט ב מיי' שם פי"ג הלכה ה:
י ג מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ג:
יא ד מיי' פ"י מהלכות אבות הטומאה הל' ג ופ"ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז:
יב ה מיי' פי"א מהל' פסה"מ הלכה לז:
יג ו מיי' פי"ג מהלכות פסה"מ הלכה ה:
יד ז מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ג:
טו ח מיי' שם הלכה ד:
טז ט מיי' פ"י מהלכות אבות הטומאה הל' ג ופ"ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז:
יז י מיי' פי"ט מהלכות פסה"מ הל' ג וע"ש:
יח כ מיי' שם פי"ח הלכה ז:
יט ל מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ד:
כ מ מיי' שם הלכה ג:
כא נ ס מיי' שם הל' ב והלכה ד:
כב ע פ מיי' שם הלכה ו:
כג צ מיי' שם הלכה ח:
כד ק מיי' פי"א מהל' אבות הטומאה הלכה יג:
כה ר מיי' פי"ב מהל' פסה"מ הלכה יז:
כו ש מיי' שם פי"ז הלכה ח:
כז ת א מיי' פ"ב מהל' מעילה הלכה ח:
כח ב מיי' פי"א מהל' אבות הטומאה הלכה יג:
כט ג מיי' פ"ה מהל' תמידין ומוספין הלכה יד:
ל ד מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ח:
לא ה מיי' שם הלכה ז:
לב ו מיי' פי"א מהלכות אבות הטומאה הלכה יג:
לג ז מיי' פי"ג מהלכות פסה"מ הלכה ו:
לד ח מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה ז:
לה ט מיי' שם הלכה ג:
לו י מיי' שם הלכה יד ופ"ב מהל' תמידין ומוספין הלכה טו:

תורה אור השלם

1. וֶהֱבִיאָהּ אֶל בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים וְקָמַץ מִשָּׁם מְלֹא קֻמְצוֹ מִסָּלְתָּהּ וּמִשַּׁמְנָהּ עַל כָּל לְבֹנָתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת אַזְכָּרָתָהּ הַמִּזְבֵּחָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ: ויקרא ב ב

2. וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ו ג

שיטה מקובצת

א] יתירא הכא כתיב מתיב אבוה דרבי אבין תיבת דשמואל נמחק: ב] תנאי אליבא אות ו' נמחק: ג] עד שיותך הבשר אות י' נמחק: ד] מועלין בעורה אבל: ה] וטמא ואין מועלין: ו] ובלינה עי' תוס' זבחים (דף כ' ע"ב): ז] בו משהוקדשו קרמו בתנור הוכשרו ליפסל: ח] חייבין עליהן משום אות ו' נמחק ואין בהן מעילה אות ו' נמחק המנחות מועלין בהן משהוקדשו בפה קדשו בכלי היינו כלי ראשון שהיא ביסא הוכשרו ליפסל כו' ל"ג וביוצא דכלי לא מקדש ליפסל ביוצא עד לאחר קמיצה היינו עבודה קמייתא כדמפרש במנחות וא"ת א"כ מנחת נסכים ומנחת כהנים דלית בהו קמיצה ה"נ דלא מיפסלו ביוצא וכ"ת ה"נ א"כ לא לישתמיט תנא דאשמועינן בשום דוכתא וי"ל דודאי במנחת נסכים ומנחת כהנים כלי לבד מקדשם ליפסל ביוצא כמו קמיצה בשאר מנחות וכן קאמר הכא דגבי שאר מנחות אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא עד לאחר שיקרב הקומץ כדקאמר הכא וגבי מנחת נסכים ומנחת כהנים אמרינן מיד בסמוך קדשו בכלי הוי כשאר מנחות לקמיצה ובמנחות הארכתי. תוס' מהר"פ ז"ל: ט] **הנהנה** מאפר תפוח. גל גדול מאפר המערכה שמסלקין לאמצע המזבח לצד [אחד] כדי לסדר המערכה וכמה פעמים שהיה עליו ת"ק כור ומשם היו תורמין כל יום מלא מחתה והיה מניח אצל המזבח קדמה כדמפרש בזבחים והשאר היה צריך להוציא לבית הדשן: לפני תרומת הדשן כ"ע לא פליגי דמועלין דאכתי לא נעשית מצותו שעדיין צריך להרים הדשן: **כי** פליגי לאחר תרומת הדשן. וקודם שעשו שום עבודה והקטרה מאותו יום דאל"כ הוי לפני תרומת הדשן מן אותו יום: **רב** אמר אין מועלין כו' שהרי נעשית מצותו שנתרם הדשן ואפילו ס"ל לרב בהא כר' יוחנן דקאמר בפ"ב דיומא דבעי בהוצאת הדשן ד' בגדים ובעי כהן כשר לרבנן דהתם מ"מ פליג עליה גבי מעילה כיון דאין להוצאת הדשן זמן קבוע אינה עבודה שימעלו בה: **ורבי** יוחנן סבר כיון דצריך בגדי כהונה בקדושתיה קיימא ואפילו לר"ל דאמר במס' יומא דסגי בב' בגדי כהונה מ"מ מצי שפיר סבר כר' יוחנן דהכא דאמר מועלין ואפילו לרבי אלעזר דמכשיר [בעל מום] בהוצאת הדשן יכול (ליהנות) [לסבור כותיה] משום דכיון דצריך בגדי כהונה מצוה היא וא"כ דבר שלא נעשה מצותו היא ומועלין בו: **עד** שתצא לבית הדשן. פי' וקשיא לרב דלרב אין מועלין בו אלא עד שעת הרמה: **אימא** עד (שתצא) [שתראה] לבית הדשן והיינו שעת הרמה דמאחר תרומת הדשן [אין מועלין באפר] הדשן כל זה חסר מן התוס' שבדפוס: י] כיון דצריך בגדי כהונה דכתיב ולבש הכהן מדו בד וגו' בקדושתיה: יא] רב אימא עד: יב] ומיצה דמן אלמא אות ה' נמחק: יג] ומיצה לא תיבת דמה נמחק: יד] העוף קאי במקום: טו] כולה וינטל אות ת' נמחק: טז] הבשר. גליון כיון דלשריפה קיימי לא נעשית מצותן עד שיותך הבשר. הר"א ז"ל: יז] להכשיר ליפסל בטבול אות ד' נ' נמחק: יח] שלשה. גליון כתב הר"א ז"ל אם יש ספרים שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתו נפסלים בלינה: יט] בלינה. גליון ובספרים שכתוב בהן קסברי אם [לן] לאחר זמן נפסלין. הר"א ז"ל: כ] לעשרה לאחד עשר: וליסדר. לסדרן על:

מסורת הש"ס

א) [מנחות כז.], ב) ס"א ל"ג, ג) [זבחים סד:], ד) [שם נב.], ה) [צ"ל עליה], ו) שם לה: קד:, ז) רש"י ל"ג אבל התוס' לעיל גרסי בלינה, ח) [שבועות יא.], ט) [ויקרא ו], י) [ויקרא ב], כ) [ויקרא ו], ל) היתר לכהנים הס"ד ואח"כ ד"ה הוזה דמן הזאת דמן כו'. ל"ק, מ) נ"א אפייתן וגי' ל"ק תקונן והכוא כו'. ל"ק, נ) [צ"ל בפרק קדשי קדשים חטאת העוף שמלקן], ס) ולחטאת ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מילה וכו' דלא כתיב בעולת עוף אלא ונמלה: (ב) ד"ה קרמו וכו' לא פחות משני ימים ולא יותר: (ג) ד"ה קרמו בתנור וכו' לחם הפנים נאכל לתשעה לעשרה לאחד עשר הס"ד ותיבת לשמונה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' כיון דכתיב ולבש. לכאורה צ"ל דכתיב ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים דזה קאי על הוצאת הדשן אבל הקרא ולבש הכהן מיירי בתרומת הדשן וע' בתשו' מעיל שמואל בלקוטיו אות ס':

מוסף רש"י

הוכשרו ליפסל. נתקנו לקבוע פסולין הללו, **בטבול יום ובמחוסר כפורים.** אם נגעו בהן (זבחים לה:). **עד שיתיך הבשר.** גרסינן, ול"ג משיותך, דא"כ הוה ליה דבר שנעשית מצותו ואין מועלין בו, אבל עד שיתיך דאכתי אית בהו צורך עבודת גבוה קרי ביה מקדשי ה' (שם) דכל זמן שלא נעשית מצותו מועלין בהן (שם קד:). **המנחות.** מנחת יחיד, **מועלין בהן משהוקדשו.** דקדושת דמים בת מעילה היא (שבועות יא.). **קדשו בכלי.** הביא לעזרה ונתנה בכלי שרת, **הוכשרו.** נגמרה קדושתה, **ליפסל בטבול יום.** וכל לשון הכשר לשון תיקון, שמתקנו ומזמינו לכך (שם).

רבינו גרשום

מיצוי: הכי נמי שאם ניתותר. כשקמץ את המנחה הכי נמי שאם ניתותר שפיר ואי לא לית לן בה. והתניא מסלתה ומשמנה. הוה יכול למימר מסולת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סולתה ושמנה שלם ואפילו שירים: פרט לשחסר סולתה. ואפילו דשירים אלמא דחיסור שירים מעכב הכא נמי והנשאר בדם דמיצוי נמי מעכב. לא דמי התם גבי מנחה כתיב והנותרת קרא יתירא דכתיב ביה והנותרת תרי זמני שנה הכתוב בהו לעכב פרט לשחסר: הכא כתיב והנשאר. לחודה משמע שאם נשאר קתני מיהת ומיצה דמן מכלל דמשמע דמיצוי מעכב נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו במיצוי: לצדדין קתני. שמלקה משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומיצה לא קתני אלא בעולת העוף דלית בה אלא מצוי אבל בחטאת העוף לא מצי מפגל במיצוי ולא מעכב: והא תני דבי ר' ישמעאל התם. בפרק איזהו מקומן של זבחים: שירים מעכבין. דהכי קאמר התם שירים מעכבין איכא בינייהו ר' ישמעאל סבר מעכבין ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שירים לא מעכבין והכא במיצוי חטאת העוף מעכב איכא בינייהו. מר סבר רבי ישמעאל מעכב. ומר סבר ר' עקיבא אינו מעכב וקשיא דר' ישמעאל אדר' ישמעאל: תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל. האי תנא דהכא סבר אליבא דרבי ישמעאל דמיצוי לא מעכב דאמר שאם נשאר ימצה: מיצה דמה חייב עליה משום פיגול. דמיצוי דעולת העוף קאי במקום זריקה דבהמה והזאה דחטאת העוף דלא כתיב בה אלא ונמצה דמה וההוא מיצוי קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מיצה דמה קרבו מתירין דפיגול: ואם אכל שוב ממנה חייב כרת. וה"ה דבתר הכי חייב עליה משום נותר וטמא: ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן. דכיון דכולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב והרים את הדשן אשר תאכל האש ושוב שנעשת מצותה ויוצאה לבית הדשן אל מחוץ למחנה אין מועלין בה: פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים. הוו קדשי קדשים ואין בהן היתר לכהנים כלל: והזאת דמן קובעתן. לפיגול לכרת האוכל מהן אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן חוץ למחנה היכא דנשרפים מי שנהנה מהן: עד שיתיך הבשר. עד שיתאכל הבשר דכיון דלשרפה קיימי לא נעשת מצותן עד שיתיך הבשר: העולה. וכל הני דמפרש במתניתין בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה: ומועלין בבשר עד שתצא לבית השרפה. דכליל הוא: שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת תיקונו וההיא קרימא חשיבא בהכשר ליפסל כשחיטה דקדשי קדשים והכא לא כתב בלינה משום דשתי הלחם נאכלות לא פחות משנים ולא יותר על שלשה ואם יש ספר שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתן נפסלות בלינה והוכשרו נמי לישחט עליהן את הזבח דכיון דקרמו קרויין לחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת היתר לכהנים וכבר נעשת מצותן: ולחם הפנים. נמי בההוא ספר דלא כתב ביה ובלינה היינו טעמא שהרי נאכל משבת ועד שבת והיכא דכתב ובלינה קסבר אם לן לאחר זמן נפסלין: והוכשר. נמי להיסדר על גבי השולחן: קרבו הבזיכין. היינו מכשיריו: ואין בו מעילה. שהותר לכהנים ונעשת